خونکار
(ناول)
Ketabton.com
لیکوال:نصیر احمد احمدي
د چاپ کال:۱۳۸۹ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

خونكار

نـــــاول

ليكوال :

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	خونکار
لیکوال:	نصیر احمد احمدي
کمپوز:	لیکوال
د چاپ کال:	۱۳۸۹ل
انلاین چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ وه، سرې منډې وهلې...ساه يې لنډه لنډه کېده، يو ځای ولوېد، بېرته پورته شو، پښې يې بېسېکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه يې ولړزېد، شا ته يې وکتل، پر اوږه کې يې نرۍ درد تېر شو، لاس يې وروړ، ګوتې يې په وينو لندې شوې، څو ګړندي ګامونه يې واخيستل، پښه يې د دوو تيږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې يې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه يې نه ليده، يوې ټيټې ونې ته ور وښويد، د ونې تنې ته يې څنګ ولګاوه، غوږونه يې څک کړل، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې....

سرې سره ساه واخيسته، پورته يې وکتل، يوه ستورې منډه کړه، تر يوه ځايه سپينه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سرې ښه شېبه غلی ناست و، بيا يې ګېډه توده شوه، لاس يې وروړ، ټټر يې پر وينو لوند و. ورو ولاړ شو، زړه يې سستې ورکوله..خوا يې راګرځېده...ټوخې واخيست، خو لې ته يې لاس ونيو، ساه يې تر پزې راووته. څو ګامه يې واخيستل، پښې يې درنې وې، وينه يې ورانه ته ورسېده، وروسته يې ښی بوټ هم لوند شو، ټول بدن يې لړزېده....

ځنګنونه يې پر تيږو ولګېدل، بانه يې سره ور وستل، د کورنۍ غږې يې سترګو ته ودرېدل، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، سترګې يې رنې کړې، پورته يې وکتل، ستورې د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل...

سر يې وځړېد، زړه يې ولړزېد، لاسونو ته نږدې يې تور بوټونه ښکارېدل، د يوچا لمن يې پر مخ ولګېده، پاس يې وکتل، بنيادم و، سپوږمۍ د يوه تبر د څوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټيټ شو، د سرې په غاړه کې ځړيکه شوه، پر سترګو يې تياره راغله، کيڼ اړخ ته ړنګ شو، وينو داره وکړه، يوه ليکه لندې تيږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې...

* * *

يوه پيغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، يوه سپينه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد، جنت کوکۍ خپل سپين وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له يوه بل پتنګ سره يو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو منو پټ شول.

نجلۍ د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستيکي چوټې (چپلکې) يې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته يې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو دم یې د ښې پښې بټه (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته یې وکتل، یوه کوچني خړ کب یې د دوو سپینو ګوتو په مینځ کې خوله وهله....نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.

نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مینځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتیا وه، یوائې مرغۍ چونېدلې....

نجلۍ مخ ته څو لپې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپینه غاړه یې لنده شوه، خوند یې ورکړ، بیا یې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچونی (بچی) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچوني نوې راوتلې بڼکې لندې وې..نجلۍ د مرغۍ چوچونی پر شنو وښو کېښود ، سهارنی لمر ښه پرې ولګېد ، وزرې یې پرانیستې، غلی پرېووت.

نجلۍ یوه شېبه کېناسته، لنډه، لنده زنه یې ځلېدله..وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګینه دروازه پرانیستل شوه، یوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، یوې، بلې خواته یې وکتل، په زوټه (زوره) یې وویل:

_غوټۍ !

نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته یې وکتل، د هغې څېره نیولې وه.

نجلۍ وویل:

_ولې خپه یې؟!!!

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_پلار دې لا نه دی راغلی.

_څه؟!

_هو لورکۍ ! تیر ماخستن ستا د تره کره و ، له هغه سره یې د کاریزه د اوبو په ویش خبرې کولې، ویل یې چې ناوخته راځي.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_ما ویل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندی تریو کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه !

نجلۍ وویل:

ـزړه مه خوره ! جانکو د تره کره ور ولېږه، درک به یې مالوم شي.

ښځې وویل:

ـښه ده، زه به ورته ووایم.

نجلۍ د ونو په مینځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه یې وویل:

ـهغه خو لا تر اوسه ویده دی.

* * *

د غرمې سیوری رنګ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ ترلې وې، لمر سوځولې خړې څېرې یې درلودې. پر غولي لیکي لیکي ګیلم (ټغر) هوار و، یوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه ټُفدانۍ ایښې وې.

نور غلي ول، یواځې په بر سر کې ناستو سپین ږیرو خبرې کولې..دوی په پسونو کې د ټک ناروغۍ یادوله، یوه شکایت درلود چې په درې شوا روزه کې یې یو ولس پسونه مردار شول، بل ټک یوه ساري ناروغي بلله، ویل یې چې مړه پسونه باید تر خاورو لاندې شي، خو درېیم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خدای له خوا ګڼل....

داوخت په وره کې یو سړی ودرېد، کلیوالو ورته وکتل، د سړي څېره نېولې وه، ویل یې چې ملک عطا الدین په خپله خسرګنۍ کې هم نه و.

کلیوال په اندېښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت یې وویل:

ـزړونه غټ ونیسئ، ملک صیب د بدو سړی نه دی، چېرته به تللی وي، په الله یې وسپارئ ! پیدا به شي.

.له دې سره یې دېوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس ور وغځاوه، په زوره یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیا الله ! د خدای د یادولو وخت دی.

شپېبه وروسته په کوټه کې یواځې یو سړی پاتې شو، ده کړه پزه درلوده، په ږیره کې یې سپین ډکي ډېر ول، چرتي ښکارېده.

سړی یوه شپېبه ناست و، بیا ولاړ شو، په تګ کې یې کینه پښه درنه پسې اخیسته، له کوټې ووت، د کلا لویه دروازه یې ببرته کړه، غوټې منډه ور واخیسته، پیچلي تور ویښته یې پر تندي پراته ول، ورې سترګې یې سرې ښکارېدلې...په زوته یې وویل:

ـکاکا ! د پلارجان مې کوم درک ونه لګېد ؟ !

د سړي سر وخوړېد ، ورو یې وویل:

ـهر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

یوه تېره چیغه یې په غوږو کې ننوته:

ـپه څه بلاه دې وخوړ؟ هه !

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وویل:

ـچتیاټ مه وایه ! ! ! !

ښځې یودم کوکه کړه، نجلۍ منډه ور واخیسته، ښځه یې تر متې ونیوله، ورو یې وویل:

ـمورې ! رسوایي مه جوړوه ! رابه شي !

ښځې سړي ته وکتل، چیغه یې کړه !

ـووایه ! څه ټکه دې پرې واچوله؟ ! تر کوم پانډ دې لاندې کړ، هه؟ !

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه یې تر متې ونیوله، په وره یې ننه ایسته.

غوټې ببرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـکاکا ! پلار مې بیګا له تا سره و؟ نه؟ ! ! !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په خپله پزه لستوڼی تېر کړ، شونډې يې وخوځېدې:

ـهو ! موږ تر ناوخته ناست وو، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو، وروسته مو د ځمکې د ويش کاغذونه رامينځته کړل، ښکاره ليکل شوي وو، چې پلار دې د کاريز په اوبو کې دوه شوارزوه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ماخستن ناوخته زموږ له کوره ووت.

نجلۍ وويل:

ـپلار جان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وخوځېد:

ـنه پوهېږم. کليوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...

کړپ شو، د کلا د لويې دروازې دواړه پلې پرانيستل شوې، پر يوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و، د بار پر سر يو لوی لوړ ټومبلی ښکارېده، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکې ځړېدل. په خرې پسې يوه خيرن ځوان ګامونه اخيستل... دی هډور سړی و، مړه زېړه يې درلوده، سترګې يې غټې وې، پر تندي يې د کالداني لوی داغ ښکارېده.

سړي ورغږ کړ:

ـجانکو !

ځوان، بار پرېښود، ورغی، سړي ته مخامخ څوړند سر ودرېد.

سړي وويل:

ـته د شپې په باغ کې وې؟

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه.

د سړي شونډې وخوځېدې:

ـد باغ د ېوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غږ، ټوخی يا د دروازې کړپ دې وانهورېد ؟

ځوان د ((نه)) په نښه سر وخوځاوه.

سړي خرې ته وکتل، په اخور کې يې خوله وهله...دواړو خواوو ته تړلو غواوو غړۍ ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو يې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره یو ځای کاهدانۍ ته ننوت.

نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سیوري ته پر اخور کېناست، سترګې يې واړولې، تر یونیم دوه جریبه ځمکې خړ دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج یو برج درلود، برجونه تر دېوالونودوه_ درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مینځ سپیره ډاګ و، یواځې یوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې يې د د یوال پر وروستۍ پخڅې پرتې وې.

داوخت يې د دروازې کړپ واورېد، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سړي ته يې وکتل، د یوې بې اختیاره له خولې را ووتل:

_خواره سې، غوث الدین دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه يې واخیستل، پر یوه خونه ننوتې.

غوث الدین تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانۍ کې يې یوې کلیوالې ته سترګه ټینګه کړې وه، هغې خپلو ورونو ته ژړلي ول، ورونه يې له بیلچو سره د غوث الدین په کور ورغلي ول، هغه يې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې يې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی يې کوږ جوش شوی و، ځکه يې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهیسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی يې په پوست پاک نه باله.

غوث الدین وروسته یو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد يې نه درلود.

غوث الدین یوه شېبه پر اخور کېناست، وروسته يې ګرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

* * *

مازدیګر جمعه ولاړه وه چې یو چا غږ کړ:

_یو مړی موندل شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدين سلام وګرځاوه، شا ته يې وکتل، د کلي ګوروان و.

غوث الدين په بيړه وويل:

ـڅه چټياټ وايې؟!!

ګوروان وارخطا شو:

ـزه، زه نه يم خبر، يو کوچی راغلی دی.

غوث الدين په بيړه له جوماته ووت. د باندې يو سړی ولاړ و، لښته يې په لاس کې وه، پر ږيره يې شنه نصوار پراته ول.

غوث الدين ورمخته شو، ويې پوښتل:

ـڅه خبره ده؟

سړي په ډډ کوچياني غږ ځواب ورکړ:

ـخدايزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پيوله چې سپی سره خوله راغی، ما ويل چې کومه مړزګه (مړ حيوان) به يې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د يو چا په وينو لړلی لاس راوتلی و.

دا وخت دربی شو، ډله کليوال له جوماته راووتل، غوث الدين د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.

غوث الدين له کلي ووت، کليوال هم ور ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...

کوچي څو تيږو ته لاس ونيو، کليوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدين مخکې شول، غوث الدين پښه ورپسې کرښوله....

کليوال پر يوه ځای سره راټول ول، غوث الدين يوې خواته کېناست، سر ته يې لاس ونيو، وروسته يې يو ورو غږ واورېد:

ـعطاالدين دی.

غوث الدين په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته يې وکتل، ځنګنونه يې پر ځمکه ولګېدل، يودم يې کوکه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا او دوو نورو کليوالو لاسونه ترې راوګرځول، سرې يې له هغه ځايه ليرې کړ، شېبه وروسته کليوالو سلامت جسد راوبست، غاړه يې يوا ځې پر پوستکي بنده وه، په بنۍ اوږه کې يې هم لوی پرار جوړ شوی و.

جسد د ښوررولو نه و، همالته يې پرېيست، يوه سپين ږيري څادر پرې وغوړاوه، بل کليوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټۍ او د هغې د مور کوکې خلاصي نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخيست، ځو شېبې به لوړې وې، خو وروسته به يې غږ ټيټ شو.

جومات ته به هم ډله ډله نارينه راتلل، لاسونه به يې پورته کړل، يوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته. د چايو له پاره په دوو بخاريو پسې اور بل و.

يوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بيا په ورځ کې يوا ځې دوو ــ دريو تنو لاسونه پورته کول.

کله چې غوث الدين د خپل ورور له مرګه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورېندار يې منډه ور واخيسته، سرې يې تر ګرېوانه ونيو، د هغه پر مخ يې نوکارې ور ولګولې، بيا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ايسته..

غوث الدين يوه شېبه په سرای کې ودرېد، له کاهدانې څخه د ساتول غږ اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت.. غوټۍ دېوال ته ناسته وه، د تره په ليدو يې پښې ور ټولې کړې، غوث الدين هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلکه ښکارېده، په څپولي ګاړګوتي ويښتو کې يې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو يې د اوښکو وچي ليکې ښکاريدلې...

غوث الدين د هغې تر څنګ کېناست، يوه شېبه غلی و، وروسته يې د نجلۍ سر ور ړنګ کړ، هغې خپل تندی د سرې پر کينه اوږه ولګاوه، په چيغو چيغو يې وژړل....

ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې يې ژړل...

سرې ورو وويل:

ـغوټۍ لورې ! بس ده !

د نجلۍ ژړا زور ونيو....

سرې د هغې سر په خپل ټټر پسې ټينګ کړ:

ـبس ده نور.

نجلۍ ژړل....

ښه شېبه ووته، سرې وويل:

ـمور ته دې ووايه چې ځان تيار کي، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ !

نجلۍ ورو ورو ژړل...

سړی يوه شېبه کېناست، بيا د باندې ووت، لمر تيزې کوله، د کلا مينځ سپېره ښکارېده، له کاهدانې څخه لا د ساتول غږ اورېدل کيده...

سرې ګامونه واخيستل، کاهدانې ته ورننوت، جانکو رشقه وړوله...

سړی يوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرګيو کې د مرغۍ چوچونې چونېدل، په لويه دريڅه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهدانې څخه د وړې شوې رشقې بوی ته

غوث الدين ځوان ته وکتل، ورو يې وويل:

ـجانکو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان غټې سرې سترګې ور واړولې.

سړي وويل:

_ته به له دې هيسته يو اځې يې ، په کلا ، باغ او غواوو پام کوه !

ځوان د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، بېرته د رشقې په ميده کولو بوخت شو.

ناڅاپه يوه زوروه چيغه تاوراتاو شوه !

_ته خونکار يې ! مورِ ستا کور ته نه ځو !!!

غوث الدين په بيړه شا ته وکتل، ورېنداره يې وه، ولاړ شو، په خشکه يې وويل:

_چټياټ مه وايه !! که نه نو...

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

_که نه نو څه؟ هه ! مړه مې که ، هه !

له دې سره يې منډه کړه، د جانکو له لاسه يې ساتول ور واخيست، کړنګ شو ، ساتول د سړي پښو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولګېد ، ښځې چيغه کړه !

_هه ! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه يې، د خپل ورور غاړه دې څنګه ور پرې کړه؟ هه ! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جريبه ځمکه، باغ، کلا او نورميراث يې تاته پاتې کېږي....

غوث الدين غلی ولاړ و ، څو ښځې ورغلې او د غوټۍ مور يې په کشولو کشولو له کاهدانې ويسته.

غوث الدين خپل سر پر ځنګانه کېښود ، يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته يې د ساتول غږ واورېد.

غوث الدين هماغسې ځوړند سر ناست و ، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځای د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدينه ! ټک له ټکه شې،مېنه دې سپېره شه، خدای دې د ماښام پاستې ته اړ که...))

ښه شېبه ووته، بيا د سړي څنګ ته څوک کيناست، غوث الدين سر پورته کړ، غوټۍ وه، وړې سترګې يې سرې وې، پر سرو شونډو يې تور پتري ښکارېدل.

د سړي ستر ګې له اوښکو ډکې شوې، په غريو کې يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـما به ښځه خپل مشر ورور واژه ! هه ! ته وو ایه؟ !

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

ـد چا چې خپله برخه میراث وي، د نورو جایداد به څه کوي؟ !

نجلۍ څه ونه ویل، د مرغۍ چوچوني ببرته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدېګر و، د کلا د لویدیځ دېوال سیوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل، په عکس کې ملک عطاالدین شخه لونګۍ تړلې وه، برېتونه یې پر شونډو پراته ول، سترګې یې ځلېدلې.

ناڅاپه یو درب شو، مور او لور یو بل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.

په چوتره کې غوث الدین ولاړ و، په لاس کې یې چیلم نیولی و، پښو ته یې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته.

د ښځې غږ واورېدل شو:

ـڅوک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدين وويل:

ــزه به نور دلته اوسم.

د دروازې پله له دېوال سره ولګېده، يوه لويشت کاهګل لاندې ولوېد، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه يې وويل:

ــثنګه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...

د سړي تندی تريو شو، يوه زوروره چيغه يې تر خولې راووته!

ــبس که پليتې!

ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړي يوه شېبه غلی و، وروسته يې نجلۍ ته وکتل، ورو يې وويل:

ــمور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سري يوائې نه شم پرېښودلای.

نجلۍ په لړزانده غږ وويل:

ــ خو ستا دواړه ميرمنې هم يوائې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ور ولوېد:

ــزړه مه خوره! ما خپل اوښي ته ويلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی!

نجلۍ غلې وه.

سړي سړه سا واخيسته، ورو يې وويل:

ــغوټۍ لورې! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟

نجلۍ کيڼ لور ته اشاره وکړه، سړی ګوډ ګوډ روان شو، لرګينه درنه دروازه يې خلاصه کړه، نمجن سوړ بوی يې په سپږمو ننوت، کوټې دريڅه نه درلوده، په مينځ کې يې يو پلاستيکي فرش وېړ (هوار) و.

سړی يوه شېبه ځای پر ځای ودرېد، سرای ته يې وکتل، يوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې يې څيرې خيرن پلاستيک با د رپاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي وويل:

ــد برج په کوټه کې څه شی دي؟

د نجلۍ شونډې وخوځېدې.

ــهيڅ، يوازې د وړو زوړ کندو اينبی دی.

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

ــغوټۍ لورې! ما ته هلته ځای جوړ که!

نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه يې پلاستيکې فرش ټول کړ، پر ختېينو زينو وخته.

غوث الدين د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې يې سطل ښکارېده، نيغ څاه ته ور روان شو، شېبه وروسته يې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.

چوپه چوپتيا وه، د جارو غږ راته، د برج له وړې ورسۍ مړې دوړې راوتلې...

نجلۍ پر زينو راکښته شوه، غوث الدين ورته وکتل، د هغې له وړو سترګو راګرځېدلي اوښکې تور بانه سپېره ول. نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زينو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تياره وه، غوث الدين ورغی، له دريڅې نه پر مخامخ دېوال مازدېګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول... نجلۍ د کوټې د دېوال په يوه کونج کې د غنم تارونه جارو کول...

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې يوه ټُفدانۍ، راډيو، جاينماز او له اوبو ډکه بدنۍ ايښودل شوې وو.

غوث الدين پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته يې وکتل، پر چت يو لاس ښکلې تراشل شوې لرګي پراته ول. د کندو پر سر چيلم ښکارېده، د چيلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدين کېناست، خو په پښو کې يې د ولاړېدو سيکه نه ليده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته يې څادر هوار کړ، د لمانځه نيت يې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور يې چوله کړ، لاندې يې وکتل، ورښداري يې د يوه ځوان په غاړه کې لاسونه وراچولې ول، ښځې په چيغو چيغو ژړل...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین بېرته نیت وتاړه، دوه رکعته سنت یې وکړل، لنډه شېبه یې لاسونه لپه نیولي ول، وروسته پر زینو کښته شو، کوټې ته ور ننوت، وربندار یې په منډه د باندې ووته.

ځوان ولاړ شو، د غېږې ور کولو لپاره یې خپل ټټر راویست، خو غوث الدین لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو یې وویل:

ـ نه وې!

ځوان تر خپلې زرینې خولۍ لاندې ګوتې تېرې کړې، تور ویښته یې وګرول، شونډې یې وخوځېدې:

ـ له موټر سره تللی وم! څه وکم، پردۍ موټروانې ده، نن راغلم!

دواړه غلي شول.

غوټۍ کوټې ته ورغله، بل څراغ یې پر غولي کېښود، بېرته د باندې ووته.

ځوان پورته وکتل، په سپین ګرد مخ کې یې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته یې سر ټيټ شو.

غوث االدین یوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، یوه شېبه ناست و، وروسته له کوټې ووت.

د سړي له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

ځوان په ژړغوني غږ وویل:

ـ ترورې! کیسه څه وه؟

ښځه غریو واخیسته، ژړا یې کابو کړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـ د قیامت نښې دي، ماته خو داسې ایسي چې ټول فساد په ګوډ کې دی.

ځوان نیغ ورته وکتل.

ښځې وویل:

ـ خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوټو شکي یم.

د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوړه ډک غږ واورېدل شو:

ـ وشرمېږه! په خپل لیوره پسې داسې خبرې کوې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چیغه یې کړه !

"ـچوپ که د ...

یو دم غلې شوه، خپل وراره ته یې وکتل، سر یې وځړېد.

ځوان سړه ساه واخیسته، ورو یې وویل:

ـزماهم زړه ته نه لویږي.

ښځه غلې وه.

ځوان خپل څادر ور واخیست، ولاړ شو.

ښځې وویل:

ـحمیده ! ناوخته دی.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

ـټپ ټپ (موټر سایکل) راسره دی، سبا به سره وینو.

ـمړی (ډوډی) خو وخوره !

ـزړه ته مې نه کیږي.

له دې سره له کوټې ووت.

شیبه وروسته د کلا په مینځ کې د موټر سایکل د چالانېدوغږ تاو راتاو شو....

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سهار اته بجې وې، غوث الدين په برج کې ناست و ، ټوله کوټه د تنباکو سپين لوګي نيولې وه...ده د راډيو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو ، د ورسۍ تر څنګ ودرېد ، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، ليرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

د موټر سايکل غږ يې واورېد ، وره ته ورغی، لاندې يې وکتل، حميد و ، پر تورو څڼو پرته زرينه خولۍ يې لمر ته برېښېدله...حميد يوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد ، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدين پر زينو کښته شو ، غوټۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښي يې پريمينځل، يوې تورې خيرنې پيشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدين باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې يې ور وشکولې، د لښتي پر ژۍ کېناست.

چوپه چوپتيا وه، يو دم ټيم وټنګېد ، زورور ناره پورته شوه، له تاکونو څخه يو سيل خړې مرغۍ والوتې.

غوث الدين کيڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و ، غوث الدين ورغی، د دېوال سيورې ته په هوار شوي زاړه ليمخي کېناست، پر منې يې غاښونه ولګول، په ډکه خوله يې وويل:

_انګور څنګه دي؟

جانکو په لينده کې ګيټۍ کېښوده، شونډې يې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــرنګ يې وهلی، خو لا خوړو ته برابرنه دي.

له دې سره يې لينده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغيو ته ونيوله، تيږې له لاندنی پخڅې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منهو پر ونو ور ټيټې شوې، ښاخو نه وځړېدل.

له کلا څخه د موټر سايکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوث الدين ښه شېبه کېناست، بيا يې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند يې ور نه کړ، همالته پر ليمڅې اوږد وغځېد، وروسته يې له ليرې د موټر سايکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بيا کلا ته ور ننوت.

غوث الدين سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:

ــد غوا زويه!

جانکو په حيرانی ورته وکتل.

غوث الدين بېرته سر ولګاوه، په خشکه يې وويل:

ــد مور ميږه راته پيدا شو، له بيګا راهيسې درې واره راغی!

شېبه ووته، زړه يې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټيټ غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدين په ليدو غلي شول.

سړی د چوترې پر ژۍ کېناست، حميد ولاړ شو، سړي ته يې برګ برګ وکتل، له موټرسايکل سره يو ځای له کلا ووت.

غوټۍ له کوټې راووته، تره ته يې له چايو ډک ګيلاس کېښود، غوث الدين تورې ګوړې ته لاس ور وغځاوه، ورو يې وويل:

ــحميد ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندی تريو کړ، په خشکه يې وويل:

ــحميد زما وراره دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي يوه ټوټه ګوړه خولې ته واچوله، د چايو سور يې پسې وکړ، ترخه موسکا يې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو يې وويل:

ــستا به ورا ره يې، زما هيڅ نه کيږي !

ښځې اور واخيست:

ــدا زما کور دی، ته...

سړی په خبره کې ورولوېد:

ــله دې هيسته به زما وي.

ښځې يودم وژړل:

ــګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جايداد له پاره وواژه.

غوث الدين وخندل، غوټۍ په حيرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو ، نجلۍ ته يې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن يې لړزېده... سړي ورو وويل:

ــ غوټۍ لورې ! مور دې د اعصابو تکليف لري، پوهه يې که !

نجلۍ په رېږديدلي غږ وويل:

ــخو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوث الدين يوه شېبه غلی و ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ــمنم ! زموږ تر منځ د ځمکې د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، يو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دې خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو ، نجلۍ ورته وکتل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې.

سړي وويل:

ــمور دې پوه که ! حميد به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران ! پر اوږو دې يې نه راسپروي.

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي یوه چونډۍ نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو، ورو یې وویل:

ـحمید به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پښغله یې، تا ته پردی دی.

* * *

د څراغ پر شیشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شیشې سره ولګېده، د ښوروا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.

غوث الدین لاس وروغځاوه، شو پرکه یې له وزره ونیوله، تر چوترې یې لاندي وغورځوله.

پیشو میو کړل، خپله ملا یې د غوث الدین پر ورانه وسولوله، سړي یو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود، پیشو ژبه ورته راویسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د څراغ رڼا پر حمید ولګېده، ځوان له څه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.

غوث الدین لاسونه پریمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټۍ په چوتره یوازې ناسته وه.

غوث الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد ، ښه شېبه ووته، ولاړ شو ، په تاخچه کې ایښې ټُفدانۍ یې ور واخیسته، نصوار یې تو کړل، ور چوله و ، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله.

غوث الدین ګړۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندی یې تریو شو ، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د څراغ ژېړه رڼا لګېدله، سړي ورو وویل:

ـ خوب درځي؟

نجلۍ د ((نه)) په ښه سر وخوځاوه.

سړي وویل:

ـ خوب درځي ! سترګې دې پړسېدلې دي.

نجلۍ غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوث الدین کیڼ لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو ، د کوټې په وره کې ودرېد ، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د څراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:

ـ د کاریزه د ځمکې قواله نشته !

د ښځې تندی تریو شو ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ قواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره یوړل.

غوث الدین وټوخل، دواړو په بیړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ور کش کړه.

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـمړۍ (ډوډۍ) دې وخوړه؟

دواړو په حيرانی ورته کتل

سړي بله پوښتنه وکړه:

ـکاغذونه دې وکتل؟

ځوان وارخطا شو:

ـنه، هو

ـشپه دې دلته ده؟

ـنه

ـنو بيا ځه ته ناست يې، نجلۍ ته خوب ورځي.

ښځې چيغه کړه !

ـتا ته حاجت نشته !

سړي هماغسې ځوان ته کتل، وروسته يې وويل:

ـشپه ده، کلی مو هم لري دی، مور به دې پرېشانه وي.

ځوان خپل ځادر ته لاس ور وغځاوه.

غوث الدين د باندې ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوث الدين ورغی، جانکو د باندې په تياره کې ناست و.

غوث الدين غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدين زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې بله لمپه د سړي تر مخ پر زاړه ليمځې کېښوده.

جانکو وويل:

ـمنې درته راوړم؟ !

ـنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانکو سړي ته وکتل، څېره یې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سیوری یې لړزېده...

دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا یې تپه تیاره وه، پورته رانه ستوري ولاړ ول، لیرې یوه سپي غپل....

غوث الدین یوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد، حرکت یې وکړ، تر یوه ځایه د لمپې کمزورې رڼا پرې لګېدله، بیا په تیاره کې ورک شو.

* * *

غوث الدین وویل:

ـ غوټې لورې! بیګا په کوټه کې د چیلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش اېرو نیولی، یو جارو پرې تېره که!

نجلۍ د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شیدې یې دالان ته یو وړې. غوث الدین د سخوندر پړی پرېښود، سخوندر تر غوا لاندې ووت، د غولانځې په رودلو یې پیل وکړ.

غوث الدین پر اخور کېناست، دالان ته یې وکتل، له دریځو څخه یې تور لوګی راووت...

ښه شېبه ووته، بیا یې سخوندر په یوه جلا اخور وتاړه، روان شو.

نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې یې جارو نیولې وه، تر غوث الدین مخکې شوه، په تګ کې یې وویل:

ـ کاکا! لږ ماتل شه!

سړی بېرته غواوو ته ورنږدې شو، غولي ته یې لاس کړ، په وچو خوشایو کې یوه زړه جارو پرته وه، هغه یې د یوې غوا ورانه ته ونیوله، وچ خوشایې ترې ولوېدل.

یو سونګی یې واورېد، شا ته یې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکری یې مازې په غاړه کې بند و، له هر ګام سره به یې پیچلي اوږده ویښته له ملا جلا شول...نجلۍ په یوه وره ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم تېرې کوکې پورته شوې..د سړي له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، ورېندار یې له کوټې را ووته، چیغه یې کړه !

ـته خوني یې، زموږ له کوره ووزه !

کړپ شو، غوث الدین لاندې وکتل، یوه لاسي وړه بتۍ ورغړېده، د سړي له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وویل:

ـدا د غوټۍ د پلار لاسي بتۍ ده !

سړي بتۍ ته په حیرانۍ کتل...

له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:

ـستا تر توشکې لاندې وه.

د سړي زړه ولړزېد.

ښځې بغاره کړه !

ـ زموږ له کوره لاړ شه !

سړی ځړېدلی سر ولاړ و.

غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان یې لړزېده، په ژړا کې یې وویل:

ـدا بتۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه وواژه؟ څه تاوان یې درسولی و، هه !

سړی غلی و.

نجلۍ وویل:

ـد خدای روی ومنه ! له دې ځایه لاړ شه !

غوث الدین له چوترې کښته شو، د کلا لويي دروازې ته یې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.

سړی برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سړه ساه یې واخیسته، فکر په مخه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل..وروسته له برجه کښته شو ، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژی ناست و ، غوث الدین ورغی، لاسي بټۍ پر خپل ځای پرته وه.

سړي جانکو ته وکتل، ورو یې وویل:

ـبیګا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟

جانکو نیغ ورته وکتل، په غټو سترګو کې یې کرکه پرته وه.په کاوړ یې وویل:

ـسهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه !

غوث الدین څه ونه ویل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوګرځېد ، یو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.

سړی بېرته کلا ته ننوت، چیلم د برج په لاندنۍ زینه کې ړنګ پروت و ، توشکه، بالښت او بړستنه په خاورو کې اچول شوې وې.

سړی چوترې ته ورنږدې شو ، جانکو ته یې وکتل، په سړه سینه یې وویل:

ـ لارې ته نږدې د دېوال سرداو را لوېدلی دی.

جانکو یوه شېبه غلی و ، وروسته یې وویل:

ـخدای خبر ! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د منهو په غلا ونیو.

غوث الدین په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې وړې دروازې ته وکتل، ورو یې وویل:

ـدې دروازې ته زولفی ور واچوه، یو کولپ هم ورته راوړه.

ښځې په غریو کې وویل:

ـجانکو !

ځوان مخ ور واړاوه.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـحمید راوغواړه، ورته ووایه چې ترور دې غوښتې !

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدين برګ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، يوه يوه يې ور پورته کړه، پر اوږه يې واچوله، چيلم ته يې لاس ور وغځاوه، پر زينو وخوت.

ښځې ښېراوې کولې...

غوث الدين کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد ، چيلم ته يې وکتل، سرخانه يې ماته وه.

سوړ اسويلی يې ويست، کېناست، شاوخوا يې وکتل، ولاړ شو ، له ورسۍ نه يې زوړ پلاستيک راوشکاوه، د چيلم سرخانه يې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته يې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپين لوګي ونيوله، ورسره يې د سوځېدلي پلاستيک بوی پر سپږمو ننوت.

غوث الدين ته ټوخی ورغی، ښه شېبه يې وټوخل... ګړۍ ته يې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.

له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بيړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سړي تر لاس ونيوله، نجلۍ چيغه کړه !

_ما پرېږده !

غوث الدين ورو وويل:

_ته هم همداسې فکر کوې؟ !

نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته !

په تناره کې دوه تورې غټې چايجوشې ايښې وې، غوث الدين لاس ور وغځاوه، يوه چايجوشه يې ور پورته کړه، لاندې سور انګار پاتې شو.

غوث الدين شاوخوا وکتل، په يوه خټينه تاخچه کې ځو بوتله ښکارېدل، ورغی، يو له بورې ډک و ، په بل کې تور چاې پروت و او له دريم څخه هم د دېګ د مثالې بوی ته.

شېبه وروسته يې په يوه وړه چاينکه کې چای دم کړ، په ګېلاس کې يې بوره واچوله، وچه ډوډۍ يې و نه موندله، بېرته پر زينو وخوت.

اوږد وغځېد ، پياله يې ډکه کړه، سترګې يې سره ور وستې، يو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بيا يې پر پزه کېناست، سړي لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سړي پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدين کېناست، مچ يې پر سر راګرځېده، سړي پسې کتل، وروسته يې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو ، چختاړي مچ د چايو په ډک ګېلاس کې ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي په غوسه وويل:

ـد غوا زويه!

ګيلاس يې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاينکه يې ور پورته کړه.

لس بجې شوې، غوث الدين هماغسې پروت و، سترګې يې پټې وې، وروسته يې د موټر سايکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره يې لاندې وکتل، د حميد زرينه خولۍ لمر بربښوله..

د سړي زړه اور واخيست، پر زينو کښته شو، حميد ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:

ـد څه لپاره راغلې؟

ځوان په ډاډه غږ وويل:

ـګوره غوث الدين کاکا! ما ستا خبره ومنله، يوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.

د ښځې غږ واوريدل شو:

ـ حميد به نور دلته اوسي.

سړي چيغه کړه!

ـنه!

ښځې وويل:

ـته له دې ځايه ورک شه!

د سړي له خولې لاړې باد شوې!!

ـزه دا مينده (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای!

حميد په کاوړ ورته وکتل!

ښځې وويل:

ـپه تا خو دې يې بلا وګرځې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث االدین چیغه کړه:

ــوژنم دې ! !

ټیټ شو، یو غټ هډوکی په ګوتو ورغی، ښځې سر ټیټ کړ، کړنګ شو، شا ته د ورسۍ لویه شیشه دړې وړې راولوېده.

د غوټۍ کوکې پورته شوې...

غوث الدین ځوان له مټه ونیو، چیغه یې کړه !

ــووځه ! ! !

حمید سړی پورې واهه ! غوث الدین ولوېد، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه، بېرته پر پښو ودرېد، د حمید تر ګرېوان یې ګوتې تاوې کړې، ځوان ته یې څپېړه ورکړه، د هغه زرینه خولۍ له سره ولوېده، د حمید مخ ګونځې پیدا کړې، سړی یې تر ګوډې پښې ونیو، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدین تشي ته یې ګونډه ورکړه، خولې ته یې سوکان ونیول، ښځو کوکې وهلې...

د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخیسته، ځوان یې تر ولیو ونیو، غوث الدین ولاړ شو، بریتونه یې په وینو سره ول، له خولې یې لاړې بهېدلې، وارخطا یې یوې بلې خواته وکتل، لوخ سر زانګې وانګې کاهدانې ته ننوت، بېرته را ووت، غټ لور یې په لاس کې و.

جانکو منډه ور واخیسته، تر غوث الدین یې غېږه وګرځوله، د سړي لاړې باد شوې !

ــلیرې شه د غوا زویه !

لور د جانکو پر مټ ولګېد، خړ لستونی یې سور شو، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدین یې ځملاوه، یوه پر لور پښه کېښوده، بل یې موټ ور خلاص کړ.

غوث الدین چیغې وهلې، پوچ، پاش یې تر خولې راوتل، حمید یوې خواته غلی ولاړ و.

شېبه وروسته کلا له کلیوالو ډکه شوه.

یو سپین ږیری ور مخته شو، حمید یې تر مټ ونیو، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سایکل پسې ویست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین ورو روان شو، له خاورو یې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې یې درد کاوه، لاړې یې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وینه له لیرې پکې ښکارېدله.

اوږد وغځېد، د کیڼ څنګ‌انه سترګې یې سوی وکړ، پاېڅه یې ورپورته کړه، زخم و.

کېناست، لونګۍ ته یې لاس ور وغځاوه، مړې دوړې ورنه پورته شوې.. له کوټې ووت، په چوتره یې وربند ار، د کلي ملا او دوه نور سپین ږیري ناست ول.

سړی نېغ د کلا لویې دروازې ته ورغی. د باندې لاړ، نیم ساعت وروسته چې کله بېرته د برج پر زینو خوت، کلاشینکوف ور سره و.

* * *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او منې تللې، پیسې به یې اخیستې، خرکارانو به تازه مېوه په کلیو ګرځوله..

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په ورینداریې او ورېرې یې کار نه درلود، د برج کوټه به یې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ویښ و، سهار په خړه به له کلا ووت.

د حمید درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به یې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولایت ته تلی دی.

غوث الدین یو ماخستن تر ناوخته ویښ و، خوب نه ورته، څو ځله یې د چیلم سرخانې ته اورلګیت ونیو، کوټه به سپین لوګي ونیوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت، د څراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سرې به تر ډېرو تږخل...

بیا یې راډیو ور واخیسته، اورېد وغځېد، ستن یې تاو کړه، یو ځای سندره وه، خوښه یې شوه، سترګې یې پټې کړې، دوه نورې سندرې یې هم واورېدې، بیا خوب ورغی.

یو وخت یوه تېره کوکه پورته شوه، سرې کېناست، راډیو چالانه وه، غوږونه یې بغاري وهلې...

زړه یې ولړزېد، له څراغ سره لاندې کښته شو.

نجلۍ د ځا تر ځنګ په ختو کې ناسته وه، چیغې یې وهلې، ویښته یې شکول...

غوث الدین په زوړه وویل:

ـ څه ټکه را پرېوته؟!

نجلۍ پر خپل مخ نوکارې لګولې...

سرې تر مټ ونیوله، ټکان یې ورکړ، چیغه یې کړه!

ـ څه شوي؟!

نجلۍ کوکه کړه!

ـ مور مې!

ـ مور دې چېرې ده؟

نجلۍ ځا ه ته اشاره وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سرې زړه ولوېد ، څراغ یې پر ځمکه کېښود ، پر ښېلر ور ټیټ شو ، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ ، نور هیڅ هم نه ښکارېدل.

پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولګېده، سرې چیغه کړه !

_جانکو !

ځوان منډه ور واخیسته، بتۍ یې ښا ته ور واچوله، د اوبو پر سر یو څه ښورېدل...

جانکو ځپلۍ وېستې، د ښېلر تر څنډې یې پښه واړوله، لاندې کوز شو.

غوث الدین له پورته لاسي بتۍ ورته نیولې وه...

غوټۍ په ژړا کې وویل:

_پایڅۀ دې ! !

غوث الدین پښو ته وکتل، څراغ نږدې و ، ښۍ پایڅه یې سره ښکارېده، پر لمن یې هم څاڅکي وینه پرته وه.

سرې لاس ور ووړ، وینه تازه وه.

په څاه کې د جانکو چیغه تاو راتاو شوه:

_ بتۍ !

غوث الدین پر ښېلر ور ټیټ شو ، د بتۍ سپینه رڼا پر جانکو ولګېده، پر اوږه یې ښځه پرته وه.

د غوث الدین پښې مړې وې، ټول بدن یې لړزېده، شېبه وروسته یې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد ، هغه یې راپورته کړه، د څراغ په رڼا کې یې د سرو وینو داره تر سترګو تېره شوه، څاڅکي یې پر غاړه را پرېوتل، وینه توده وه.

غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په ختو کې لغتې وهلې...

ښځه یې لږ لرې پر وچه ځمکه پرېیستله، جانکو څراغ ور نږدې کړ، په غاړه کې یې ارت پرار (زخم) جوړ وو ، وینو نرۍ دارې وهلې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټې پر خپلې مور ورپرېوته، غوث الدین تر مټ ونیوله، د نجلۍ یوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه...یو دم یې د سترګې ټټر ته سوکان ونیول، پر اوږه یې خوله ور ولګوله، بغارو یې زور ونیو، چیغه یې کړه!

ـولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې؟!!

د نجلۍ غږ یودم ورو شو، ښې لاس یې د سرې په ګرېوان کې بند کړ، تنې یوه په بلې پسې وشکېدې، سر یې کېڼ لور ته ړنګ شو، سترګې یې سپینې واوختې، خوله یې څو ځله خلاصه کړه، په ټیټ او بې سېکه غږ یې وویل:

ـستا، ستا جامې په، په وینو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...

ولوېده، سرې دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې یوه لوېشت پورته پاتې شو، پیچلي وېښته یې پر خاورو پراته ول.

د جانکو غږ یې واورېد:

ـته خونکار یې؟

غوث الدین نېغ ورته وکتل، د جانکو سترګې رډې راختلې وې، غوث الدین په لړزانده غږ وویل:

ـنه!!

جانکو منډه کړه، د لویې دروازې د ځنځیر کړنګ شو، له کلا ووت، چیغو یې ټول کلی په سر واخیست!

ـ خونکار...خونکار....خون.....

غوث الدین د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو یې پورته کړه، په کوټه کې یې پرېښسته، شاوخوا یې سترګې واړولې، یوې خواته بوغبند پروت و، را وایې خیست، د باندې ووت، پر ښځې یې واچاوه.

شور ماشور شو، یوه ډله کلیوال کلا ته ورننوتل، له چا سره بتۍ وې له چا سره هم بل لاټینونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، یو سپین ږیری کېناست، د بوغبند یوه څنډه یې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونیول:

ـتوبه خدایه، توبه!

یوه کلیوال د ناست سپین ږیری پر اوږه لاس کېښود، بوډا ور وکتل، کلیوال غولي ته اشاره وکړه، د سپین ږیري تر پلاستیکې چوټو ډنډ وینه را ګرځېدلې وه، سرې په بیړه ولاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین یوې خواته غلی ولاړو، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...

غوث الدین څراغ ته لاس کړ، ورو روان شو، پر زینو وخوت، یوه بوډا چیغه کړه!

ــمه یې پرېږدئ!

ځوانانو منډه ور واخیسته، غوث الدین کوټې ته ننوت، دروازه یې ځنځیر کړه، درب شو، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه، دوهمې لغتې د وره زولفې والوزوله

ګررر شو، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونیوله.

غوث الدین د کلاشینکوف نلۍ ټیټه کړه، زوروه چیغه یې تر خولې راووته!

ــووځی! د غوا زامنو.

کلیوالو منډه واخیسته، یو په زینو کې ولوېد، بل پرې وخوت، ټول لاندې کوز شول.

غوث الدین په پورتنۍ زینه کې ودرېد، د څو لاسي بټیو رڼا پرې ولوېده.

یوه بوډا په غریو کې وویل:

ــخدای دې ښه ورځ نه دروینې!

بل کلیوال چیغه کړه!

ــته خونکار یې!

غوث الدین وویل:

ــما دا کار نه دی کړی! تاسو...

جانکو په خبره کې ور ولوېد:

ــدرواغ مه وایه! ما د غوټۍ خبرې واورېدې، ستا جامې په وینو سرې وې، ښځه دې وژلې، بیا دې څاه ته اچولې ده.

یوه په عمر پوخ کلیوال چیغه کړه!

ــته ځناور یې!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوث الدین همالته په زینه کې کېناست، کلاشینکوف یې پر زنګانه کېښود، غلی شو.

کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور نږدې شوې، یوه پر زینو وخته، تو یې کړل، لاړې د غوث الدین پر کږه پزه وڅڅېدې.

بوډۍ بېرته پر زینو کښته شوه.

سړي پر خپل مخ لستوڼی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور یې پورې کړ، کندو ته یې اوږه ورکړه، وره ته یې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې یې کولې... نارینه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...

ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دریڅې ته ورغی، په کلي کې بل څراغونه ګرځېدل.

زړه یې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر یې پر زنګنو ولګاوه.

یو وخت یې یخنې وشوه، سترګې یې رنې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ یې ونیو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.

ورو ولاړ شو، کندو یې وښوياوه، دروازه یې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپینې ریتاړې (نرۍ توتې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...

سړی په احتیاط لاندې کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتې پر ژۍ کېناست، پایڅې ته یې وکتل، تکه سره وه.

پښه یې لښتې ته ور وغځوله، رنې اوبه پر پایڅه ور واوښتې. پایڅه یې وسولوله، ګوتې یې غوړې شوې، شاوخوا یې وکتل، یوځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ایستلې وه، موټ یې ډک کړ، لښتې ته یې ور وغځاوه، پر پایڅه یې خته و موښله، یوه ژړغوني غږ یې پر بدن لړزه راوسته!

_د خدای ظالمه! ولې؟!!

پورته یې وکتل، مشره مېرمن یې وه.

سړی په بیړه ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه یې وویل:

_ما نه ده وژلې!!

ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن یې څاڅکي څاڅکي وینه پرته وه، شونډې یې وخوځېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپوهېږم

سړي تر مټ ونیوله، جټکه یې ورکړه، په کاوږ یې وویل:

ـموږ شل کاله ژوند سره کوو، یو بل ته مالوم یو، زه ...

ښځې چیغه کړه!

ـته درواغ وایې! د غوټې پلار هم تا مړ کو!

کړس شو، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چیغه یې کړه!

ـڅه چټیات وایې!!

ښځې ژړل...

سړی د لښتي پر ژۍ کېناست، سر یې وځړېد، پایڅه یې اوبو ته ور ټیټه کړه.

ښځې په ژړا کې وویل:

ـبې ګناه وینه ده، خدایکه دې پاکه کړه!

سړي په کاوږ ورته وکتل.

ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخیسته، مخې ته یې ودرېد، ورو یې وویل:

ـولې مې خبره نه منې! لو (قسم) درته خورم، ما به څنګه خپله ورېنداره وژله؟!

د ښځې په سرو سترګو کې کرکه پرته وه.

سړي سوړ اسویلی ویست.

ښځې په سونګېدا کې وویل:

ـد غوټې په ماماګانو پسې سړی لاړ، خدایکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.

غوث الدین په خبره کې ورولوېد:

ـمه یې راباندې وژنه!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې په ملنډو وویل:

ـهو ! تا ته خو سخته نه ده.

سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته یې لار ورکړه، بېرته د لښتي پر ژۍ کېناست.

ښځې څو ګامه واخیستل، ودرېده، بېرته راوګرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ یې وویل:

ـد خدای روی ومنه ! له دې ځایه لاړ شه !

سړي نیغ ورته وکتل:

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ـوینې به تویې شي !

سړي وویل:

ـزه له چا څخه نه ډارېږم ! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتیا شي !

ښځې وژړل:

ـد کلیوالو خولې خو اوس هم نه شي بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور یې هم همدا وایي، که نور نه وي، موږ ته وګوره، دوه تور سرې درته ناستې یو.

سړي یوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل:

ـسمه ده، خو په غوږ پام کوه، زه به یو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.

له دې سره ولاړ شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـچېرته ځې؟

ـنه پوهېږم !

غوث الدین حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کینه پېښه درنه پسې اخیسته، وروسته د باغ تر پخڅې واوښت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

سهار اته بجې د غوټۍ ماما ګان راغلل، جنازه یې خپل کلي ته یووړه، دوی قسم یاد کړ چې غوث الدین به ژوندی نه پرېږدي.

خلک خواشیني ول..ټولو غوث الدین ته ښېراوې کولې، دی یې تر لوند سپي هم بد ایساوه.

ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، ځارویو به پر وچو پاڼو شخوند واهه..
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.

هر څه سپېره ښکارېدل....

د غوث الدین درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کلیوال په یوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.

له غوټۍ سره د غوث الدین مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخیستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنګروالي یې سترګې غټې ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه یې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، یو دوه ځله د حمید سپین ږیري پلار په ټینګه ور یاده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې یې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تیاری نیوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ   (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ویدېده.

د حمید درک نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته واښه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پيچلی و، نېغ د غوتې کوټې ته ور روان شو، نجلۍ ته شوله اېښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.

بوډا وټوخل، نجلۍ ورته وکتل، ټکری يې پر سر سم کړ.

يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړی په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.

ده تر ډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلۍ ته يې وکتل، هغې غولي ته وچې سترګې نيولې وې....

بوډا وويل:

ــ غواړم چې يوڅه درته ووايم!

نجلۍ هماغسې غولي ته کتل...

بوډا خپله خبره پسې وغځوله:

ــ ګوره لورې! بده يې مه ګڼه! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې!

نجلۍ په بيړه ورته وکتل.

سړي وويل:

ــ زه ستا ماما يم، بل به دې نو څوک غم وخوري! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم!

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...

بوډا په ډاډه غږ وويل:

ــ غواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ خپل تندي ته لاس ونیو ، له شونډو یې راووتل:

ـما په کراره پرېږده

بوډا ولاړ شو، ورو یې وویل:

ـګوره بچو ! ما ستا پلار ته هم ور یاده کړې وه، خدای خبر ! ولي یې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض ګڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه ! تر حمید ګلالی ځوان نه شې موندلی، تر دولسمه یې سبق ویلی، په اخلاقو کې نوم لري ! تر اخره خو به یوا ځې په کلاکې نه یې ناسته

له دې سره له وره ووت.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته کینې لورته رنګه شوه، له خولې یې ځګونه راووتل...

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپین کړل، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټې لانده ښکارېدل، هلته یوا ځې باران شوی و ، له ځمکې د خاورو بوی لتېده، په هوا کې به د کارغانو تورې ګلې یوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو یو سیل هم تېر شو ، هر ښکاري خپل پټی درلود ، پټي ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له ختو جوړې وې، کله کله به د هیلیو یوه نیم سېل لنډه دوره وخوړه، له وزرو به یې شنهاری پورته شو ، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې، هر یوه به په ټیټ غږ ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوزر مات، وزر مات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورټیټې شي ، هر ماښام به د ښکاري ټوپکو لس ـ دولس ډزې اورېدل کېدې.

دورځې له خوا به ټول کلیوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و ، ماشومانو به سرونه ټیټ نیولي وو ،زنګېدل به، سپپارو ته به یې کتل، هر یوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخی او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه ګزی لښتې نری څوکه به یې پر ولیو ولګېده.

په بل سر کې به کلیوال ناست ول، زړو به خیرنو بالښتونو ته ډډې لګولې وې، ترمخې به یې درې څلور ټُفدانۍ ایښې وې، دوی پخوانې وختونه ښه یادول، اوسنۍ زمانه یې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم یوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به یې ورو وې، کله چې به کوم یوه وخندل، سپین ږیرو به بد بد ورته وکتل....

په همداسې یوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حمید و، ځوان پرته له سلامه نېغ د ولاړو کتار کوټو خواته ور روان شو، جانکو د ګلاب تېزه خوشبویي احساس کړه، په ځوان پسې یې وکتل، دا ځل یې سپینه خولۍ پر سر وه، تر ځان یې پټو تاو کړی و، ګړندي ګامونه یې اخیستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بیړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته یې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه وواېي په چوتره کې یې یو زوړ لیمڅی هوار کړ، بالښت یې کېښود، ځوان ته یې د کېناستو بلنه ورکړه.

حمید بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته یې د ځوان تر مخ له شیرچایه ډکه پیاله کېښوده، ټکری یې د ککرۍ پر جړو وینښتو ورکش کړ، د لیمڅي پر یوه کونج غلې کېناسته.

دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه یخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.

ځوان پیالې ته وکتل، له خړ چایه مړه تاوونه پورته کېدل، د چایو سور یې وکړ، ورو یې وویل:

ـڅنګه یې؟

د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.

کړنګ شو، یوه پیشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پیشو پسې یې لوټه وویشته، بېرته دالان ته ننوته

حمید وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزما د پلار په خبره کې څه وايې؟!

د نجلۍ زړه ولړزېد.

حميد سوړ اسويلی وېست ، خبره يې پسې وغځوله:

ـګوره ! مورې ستا پرده کوو.

نجلۍ غلې وه.

ځوان له چايه غوړپ وکړ، ورو يې وويل:

ـبده يې مه ګڼه ! پلار ته مې د بلې نړۍ پيدا کول دومره سخت کار نه دی، خو ته يې خورزه يې، په بد حال دې نه شي ليدلی.

د نجلۍ سر ځوړند و.

حميد ورو ولاړ شو، څادر يې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته يې وکتل، و يې ويل:

ـفکر وکه ! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې څلورو دېوالو کې ګوښې نه يې ناسته !

حرکت يې وکړ، څاه ته ور وګرځېد ، لاندې يې وکتل، د سپينو اوبو پر سر هيڅ هم نه ښکارېدل.

سړه ساه يې واخيسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه ليده، کوژدې ته يې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تيار شو، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګنې کورته لاړه، يوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جايداد يوائې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.

کليوال هم خوشاله ول، د يوې ځوانې نجلۍ عزت يې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حميد ته دعاوې کولې، هغه يې د يوې يتيمې نجلۍ د سر سيوری ګاڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو بېرته راوګرځېد، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله، له څاه ځخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کارېزه راوړلې، د څاه په اوبو به یې یوازې مالونه اوبه کول.

حمید هم خوشاله و، موټروانۍ یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښوونې کولې، باغ او کرونده یې تر پام لاندې وه.، د کور په کوټو یې ګوتې ووهلې، چوتره یې سمټ کړه، دېوالونو ته یې سپین ګچ ورکړ.

د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ثورمونې (پسرلي) لومړی ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پړی ښکارېده، کوچنی برګ سخوندر زورونه وهل، په ورېو سترګو یې د غوا له غولانځې د شیدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پړی خوشی شو، سخوندر منډه کړه، د غوټۍ له څنګنو سره ولګېد، هغه کېڼ لورته کړه شوه، دېګ یې له لاسه وښوېد، پر پلاستیکې چوټو یې سپینې شیدې ور واوښتې....

جانکو په بیړه دېګ ور پورته کړ، مټ یې د ښځې له ټټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله.

جانکو د سخوندر پړی ونیو، بېرته پر اخور کیناست، چوترې ته یې وکتل، حمید ولاړ و، دوی ته یې وچې سترګې نیولې وې. غوټۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.

شپېه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ یې یوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه یې لیرې کړه، د ګرمې مسالې بوی یې پر سپږمو ننوت، یو تور دېګ یې له تناره راوېست، د حمید غږ یې واورېد:

ـ بوی خو یې خوږ دی!

غوټۍ وویل:

ـ یو دوه بخرې زړې یې (د لاندې غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید کونج ته پر زاړه لیمڅي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژۍ راوتلې وه، لاس یې ور وغځاوه، شېبه وروسته یې په ډکه خوله وویل:

ـکاغذونه چېرته دي؟

غوټۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل.

حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وخوځېدې:

ـد ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوړ پټیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګې یې ایښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم.

غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپېنسي (تار) پورې د تړلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپېنسی تر سر واړاوه، ورو یې وویل:

ـمور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښې دي.

حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولي غږ یې وویل:

ـخپه نه شې، جانکو مې نه خوښېږي!

غوټۍ په بیړه مخ ور واړاوه!

حمید وویل:

ـخوا مه بدوه! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي، زما غیرت یې نه مني!

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

د حمید شونډې وخوځېدې:

ـ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره ورم.

غوټۍ په خواره خوله وویل:

ـجانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زمونږ خدمتګاران ول!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــخو هر رنګه چې وي، زما نه خوښیږي! زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کیدای شي چې یو ګلالی کوچنی مزدور ور مالوم وي.

غوټۍ خوله جینګه کړه:

ــجانکو هیڅوک نه لري، دلته یتیم را لوی شو، چېرته لاړ شي، دی...

حمید په خبره کې ورولوېد، په خشکه یې وویل:

ــموږ د یتیمانو ذمه نه ده اخیستې، بلا وهلی، تر اورمېږ یې لاس نه راګرځي، لاړ دې شي، بل ځای دې مزدوري وکي!

له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.

د غوټۍ بدن لړزېده، ځای پر ځای ناسته وه، دې په لومړي ځل د حمید خشکه لېده، وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، دېګ یې بېرته تناره ته ور ټیټ کړ، چوپه چوپتیا وه، کله کله به د دالان پر لرګینه ناوه د ناستو توتکیو غچا پورته شوه...

* * *

په دوهم سهار یوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، یوه یې په ستړې ساه چیغه کړه!

ــحمید کاکا!

غوټۍ په بیړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووایي، یوه ماشوم وار ړومبی کړ:

ــغوث الدین کاکا مو ولید.

د غوټۍ رنګ والوت، حمید د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد، چیغه یې کړه!

ــچېرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواوې مې پېولې، يوه غونجې (سخوندره) ګڼو بيخچيو (نيالګيو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پاڼې وښورېدې، يو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:

ـتا يې مخ وليد؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستوڼی تېر کړ، په زوټه يې وويل:

ـنه، خو تېزه منډه يې نه شوی اخيستی، ګوډ، ګوډ ته

حميد په بيړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې يې توپانچه ښکارېده.

غوټۍ يې مخې ته ودرېده، خو حميد لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.

حميد د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حيرانۍ حميد او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه يې مرې دوړې پورته کېدلې.. ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوې وترهېدې، يوه ،بل لورته يې منډه کړه، خو شېبه وروسته يې بېرته د ونو په مينځ کې رابوټېدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټيټ کړل.

ډله ودرېده، يوه ماشوم ګڼو نيالګيو ته اشاره وکړه، حميد ورو ورمخته شو، توپانچه يې تياره ونيوله، غونچه څانګو ته يې لاس وروغځاوه، په احتياط يې څنګ ته کړې، يواځې د يوې کوټې په اندازه وچ ځای و.

حميد ور مخته شو، څو نيم سوخته سګرټ پراته ول.

يوه ماشوم څو ګامه ليرې ګڼو ونو ته ګوته ونيوله، په وېره يې وويل:

ـهغو ونو ته يې منډه کړه.

حميد ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.

څو کليوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپين ږيري. د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې.

حميد وويل:

ـتښتېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو بوډا په خبره کې ور ولوېد:

ـخون يې زما په غاړه، مردار يې کړئ، مرګ يې د ليوني سپي غوندې روا دی.

يو ځوان کېناست، يو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.

بوډا په کاوړ وويل:

ـپخپله دی، ورته وګورئ! يو پل کوږ ايښود ل شوی.

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:

ـڅه ته ګورئ! ګوډ دی، ليرې نه شي تلی.

ځوانانو يو بل ته وکتل، بيا په ګڼو ونو کې ننوتل.

دوی په احتياط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نيالګيو ته ور وګرځېدل، د ټوپکو په نليو به يې لاره پکې ويسته، بيا به يې ګام کېښود.

يو ځای ګڼ نيالګي وښورېدل، د ټولو رنګونه والوتل، پر ځمکه پريوتل، وسلې يې هماغه لورته ونيولې، ټک شو، له ګڼو نيالګيو څخه يوې ګيدړې منډه واخيسته، ټولو حميد ته وکتل، د هغه په لاس کې د نيولې توپانچې له خولې څخه مړ لوګی راووت.

ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوه_ درې ځايه يې په شګو کې د بنيادم پلونه وليدل، پلونه له يو بل څخه ازاد ايښودل شوي ول، سړي منډه اخيستې وه.

پاو وروسته له ځنګله ووتل. د غونډيو تر لمنو پورې مړه شګه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته وړې تيږې پيدا شوې او چې کله يو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لويې وړې تيږې، شنې سپاندې او غرني سپيره بوټي ولاړ ول.

دوی يوه شېبه ودرېدل، شاوخوا يې وکتل، پل نه ښکارېده.

حميد وويل:

ـبايد پورته وخيژو، له هغه ځايه د دويمې غونډۍ پيځکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.

يو کليوال، چې لونګۍ يې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسم وايي ! غوثو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک ګولۍ يې ونه خوري.

ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترګو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکارېده.

حميد وويل:

ـګوره چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.

چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډۍ پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حميد تور پيکی پر سپينه خولۍ ور اوښت، غټې سترګې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ ځارله..
چوپه چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې ناره پورته شوه.

حميد ناڅاپه چيغه کړه !

ـهلته يو څه ښکاري !

کليوالو د حميد غزيدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:

ـچېرته؟

ـهلته ! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وګورئ !

ټولو په ځير ځير هغې خواته کتل، يوه وويل:

ـزه خو څه نه وينم !
حميد په خبره کې ور ولوېد:

ـيو ځادر مې وليد، تور رنګ يې و، باد رپاوه.

يوه ځوان وخندل:

ـنو څه شو؟ پيريانو يوور !

حميد وويل:

ـراځئ چې نږدې ورشو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل په خبره کې ور ولوېد:

ـځان مه ستړی کوه، هېڅ هم نشته.

ـخو غوثو ګوډ دی، لیری نه شي تلی.

هماغه ځوان ځواب ورکړ:

ـکومه دی؟ ته یې وینې؟ اوس خو نشته.

نورو کلیوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، درېواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.

حمید یوه شېبه ولاړ و ،وروسته یې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونیوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کلیوالو ته یې وکتل، دوی په بیړه د کلي خواته مخ کښته روان وو ، ده هم منډه پسې واخیسته.

* * *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود ، سړه ساه یې واخیسته، بېرته یې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حیرانۍ یې وویل:
ـګل میره ! ته دلته څه کوې؟

کوچني هلک په بیړه مخ ور وړاوه، وچې شونډې یې وبېږې کړې، ویې خندل:

ـحمید کاکا را یاده کړه چې دالان پاک که ! اوس له ترانه (تناره) ایرې راباسم.

غوټۍ په بیړه ګړی دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته یې وکتل، د دېګې پر سر خړې ایرې پرتې وې. په خشکه یې وویل:

ـدا دې څه کړي !

هلک وارخطا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې يې لويه ځمځه نيولې وه.

هغې په بيړه ځمځه ورځخه واخيسته، له اېرو ډکه وه، څنګ ته په ايښي زنګن ټيم کې يې تشه کړه، ور پوه يې کړل، خړې اېرې هوا ته پورته شوې. هماغسې يې په کاوړ وويل:

ـدا د اېرو ځمځۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ يې راويست، پر برغولي يې مړې ايرې پرتې وې، برغولی يې ورو له دېګه ليرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.

غوټۍ له نږدې تاخچې څخه يوه وړه کاچوغه ور واخيسته، د کچالو له قورمې څخه يې په احتياط سر ټول کړ. د هلک لړزانده غږ يې واورېد:

ـپام مې نه و.

غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک ځخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.

غوټۍ ورو وويل:

ـڅه وخت راغلې؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې يې وخوځېدې:

ـيوه ګړۍ مخکې.

يوه شېبه غلی و، بيا يې وويل:

ـحميد کاکا را واستم، رايادہ يې کړه چې دالان پاک کم.

غوټۍ وخندل:

ـپروا نه کوي، خو بيا له تناره څخه اېرې راونه باسې، ته کوچنی يې، لاس دې سم نه ور رسيږي، ور ونه لويږي.

له دې سره يې، دېګ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو يې وويل:

ـسړي مې نه و راته ويلي چې تاته يې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کې ور ولوېد:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـحمید کاکا نن سهار زمونږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم.

غوټۍ خندل:

ـښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.

هلک وویل:

ـاوس څه وکم؟

ـهېڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې !

ـنو کور ته لاړ شم؟

د غوټۍ خندا زوره نیو:

ـهو ، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.

کوچنی په بیړه له دالانه ووت.

غوټۍ یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د ځا د څرخ د تاوېدو غږ واورېد ، له وره یې ور وکتل، جانکو و، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.

پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ایستی و.

پورته د برج د وره کړپ شو ، غوټۍ مخ ور واړاوه، جانکو و ، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد ، په نیولي غږ یې وویل:

ـزه ځم.

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

ځوان د کلا د لویې دروازې خوا ته روان شو.

د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونیولې، پسې غږ یې کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـچېرته ځې؟

جانکو ودرېد ، پرته له دې چې مخ ور واړوي ، په غريو کې يې وويل:

ـنه پوهېږم.

د غوټۍ شونډې وخوځېدې:

ـلږ ماتله شه !

له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخوا يې سترګې وغړولې، په کلا کې يې يوا ځينی ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځير شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد ، دی ماشوم و ، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو ، ماشوم لاندې راولوېد ، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونيو ، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وتپولې، وروسته يې په خپله سينه پورې ټينګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زيږو لاسونو څخه د شوتلې بوی ته. پلار په غريو کې وويل:

((زويه ! پام کوه !))

ماشوم ځواب ورکړ:

ـښه ده ابا ! بيا ونې ته نه خېژم.

ماشوم دخپل پلار څېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپږمې يې درلودې، له سپږمو نه يې تور ويښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې څېره په سپين مخ بدله شوه. ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

ـجانکو ! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وبړې کړې، سر يې وځړېد ، ورو يې وويل:

ـخپل ماشومتوب راپه ياد شو.

بېرته يې سر پورته کړ، شاوخوا يې وکتل،څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه يې وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـپلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په یاد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ویدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، یوه شپه یې ټوخی ډېر شو، توري وینې یې را وګرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترګو لستوڼی تېر کړ.

جانکو سړه ساه واخیسته، په غریو کې یې وویل:

ـله دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی یم، مور مې نه په زړه کیږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتي په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله منې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله....

د جانکو سر وځړېد، غلی شو.

د غوټۍ ژړغونی غږ یې واورېد:

ـهه! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بیړه ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې ور وغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو یې وویل:

ـخدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو ګامه یې واخیستل، غواوو ته ور وګرځېد، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

ـغواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

ـنه! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.

غوټۍ څه ونه ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـد ځاه د څرخ غږ پورته شو، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، او به خړې وې.

جانکو وويل:

ـځاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ تودېږي، که دا حال و، وچه به بوله.

بوکه يې په سطل کې تشه کړه.

غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل يې يوې غوا ته کېښود.

د جانکو غږ يې واورېد:

ـلکه چې ماتل شوم.

غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې ځاه ته کتل.

ښځه ورمخته شوه.

سړي وويل:

ـبوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په ځاه کې يو زنګون او به هم نشته.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ـڅه خير، سړي ته به ووايم چې څوک ورته راولي.

جانکو وخندل:

ـزه د څه لپاره يم. وخت لا ډېر دی، يو ساعت کار غواړي.

غوټۍ وويل:

ـنه! ته ځان مه پاذابوه!

جانکو د باغ د وره خواته روان شو، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې لنډه بېلچه نيولې وه. په خندا يې وويل:

ـ اوس به يې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره تږې پاتې نه شي، وروسته يې بيا سمه پاکه کئ! هو رښتيا، يو څو بوکې خټه را ايستلی شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ وخندل:

ـ دومره خو هم کمزورې نه یم.

ځوان خپلې پایڅې ور پورته کړې، له بېلچې سره لاندې کوز شو ،تیاره وه، اوبه سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.

جانکو په پسته خټه کې بېلچه ننه ایسته، یوه بېلچه، دوې بېلچې، درې بېلچې.. بوکه تر نیمايي ډکه شوه، پړی یې وښوراوه، زوروره چیغه په ځاه کې تاو راتاو شوه:

ـپورته یې کړه:

د څرخ د تاویدو غږ پورته شو.

جانکو ځان ښنګ ته کړ، خو بیا یې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې یوه نرۍ داره غاړې ته سیخه شوه.

له ختو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پړی وښوځاوه، چیغه یې کړه:

ـبوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، یواځې د موټر سایکل د درېدو غږ یې واورېد، وروسته یې د حمید وارخطا غږونه په غوږو ننوتل.. جانکو په بیړه د ځاه د دېوال په ژور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې یې له ځا څخه سر پورته کړ، پښې یې بېسېکه شوې، حمید خپله میرمنه په غېږ کې اخیستې وه، د کوټو خواته ران و، د غوټۍ سر ځوړند ښکارېده، سترګې یې پټې وې، له خولې څخه یې سپین ځګونه روان ول..

* * *

غوټۍ سترګې رڼې کړې، په کوټه کې یواځې وه، کېناسته، په سر کې یې څړیکه شوه، تندي ته یې لاس ور ووړ، تر سر یې ټوټه تاو وه.

پردې ته یې کونج ورکړ، د ماسپښین سیوری ړنګ و، د ځاه تر څنګ دوې، درې بوکې لنده خټه ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې کړپ شو، رنګ یې والوت، په رپېدېدلې غږ یې وویل:

ـتا، تا زما مور وژلې، تا هغه په ښاخ کې اچولې وه، تا...
حمید د کوټې پرده یوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې ورېښتې ستړګې رډې راختلې وې، غاړه یې خولې وه، تار تار لانده ویښتان یې پر تړلې تندي پراته ول.

غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د بو ال ته ور وښوېده، ځنګنونه یې پر خپل ټټر پورې ونیول، غلې کېناسته غاښونه یې یو پر بل لګېدل، ټکا ترې ختله..

حمید په غوسه وویل:

ـلیونتوب مه کوه!

کوم غږ یې وانهورېد:

حمید ځنګ ته ابښې له چایو ډکه پیاله غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جېبه یې د ګولیو پاکټ راویست، ښځې ته یې ونیو، ورو یې وویل:

ـتندی دې زخم دی، د ښاخ د بیلر پر ژۍ لګېدلی و، هه! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.

ښځې کوم حرکت ونه کړ:

حمید په سړه سینه وویل:

ـته خو هوښیاره یې، ته ځنګه...

غوټۍ چیغه کړه!

ـله ښاخ نه په ختو لړلې خولۍ را ووته، زرینه خولۍ یوا ځې تا په سروله، نه دلته پیدا کیږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، وو ایه! له ښاخ نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟

د حمید تندی تریو شو:

ـزما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.

ـخو خولۍ د ښاخ په ختو کې راوخته

حمید په خپلو تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپینه خولۍ یې له سره ولوېده، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـته له ما سره خوشاله يې؟

ښځه ربړد بډ له..

حميد چيغه کړه !

ـته په ما ګرانه يې، بد مې نه در باندې لوريږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولې وژله؟

حميد يوه شېبه غلی و، بيا يې يودم وژړل..ده د ماشوم غوندې اوښکې تويولې..

غوټې په حيرانی ورته کتل.. وروسته يې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر يې په خپل ټټر پورې ونيو.

شېبه ووته، د حميد د ژړا غږ په سليګو بدل شو، په غريو کې يې وويل:

ـدا د جانکو دام دی، زما خولۍ ځو مياشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وايم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د ځاه پاکېدل و او نه هم زرينه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د ځاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پيدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو يې وويل:

ـجانکو څه شو؟

ـومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، ور ياده مې کړه چې بيا دې دېخوا ونه ګورم.

ښځې د سړي سر په ټټر پورې ټينګ کړ، د حميد سونګېدا زياته شوه، د کلي له جوماتونو څخه د ماسپښين د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ ووته، ماښام و ، غوټۍ له شیدو ډک دېگ په دالان کې کېښود ، بېرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې یوې بلې خوا ته وکتل، په زوټه یې وویل:

ـگل میره !

پیشو میو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پیشو د شیدو په ډک دېگ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پیاز په گوتو ورغی، پیاز پر تیغنه ولگېد ، کړپ شو ، پیشو منډه واخیسته.

غوټۍ د یگ پورته په تاخچه کې کېښود ، بېرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنیو څانگو ته غړۍ ور اوږده کړې وه.

شاوخوا یې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ور وگرځېده.

غوټۍ گړندي گامونه واخیستل، د منو ونې تکې سپینې وې، ټول باغ د منو د گل بوی نیولی و ، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په یوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې یې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پړې ته یې لاس ور وغځاوه، پړی نیم گز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غواته یې وکتل، هغې وچې سترگې ورته نیولې وې، ژامه یې یوې ، بلې خواته خوځېدله.. غوټۍ یوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا بېرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټېټه کړه، ښځې ټوپ کړل، پړی یې ټینگ ونیو ، غوا منډه واخیسته، ښځه پړمخې پرېوته، پړی یې پرېښود ،غوا د انگورو پر پشته وخته، له پښو څخه یې وړې لوټې را ورغړېدې.

ښځې سترگې پټې کړې، په خوله کې یې خاورې ننوتې، ویې ټوخل، د خپل ټکري پیڅکه یې پر خوله تېره کړه، سترگې یې رڼې کړې، د ولاړېدو لپاره یې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښي لاس گوتې یې په مړه خاوره کې ننوتې، گوتې یې لندې شوې، لاس یې له خاورو راویست، گوتې یې وسولولې، سرېښناکه وې، لاس یې پزې ته ور وړ، بوی یې نه ته، د غروب سرخۍ ته یې ونیو ، گوتې یې تورې وې.

ځمکې ته یې وکتل، کیڼ لاس یې د یوه بنیادم پر سپېره لاس ابښی و ، زړه یې ولړزېد ، چیغه یې کړه، شاته یې ټوپ کړ، پښه یې وښویده، بېرته پړمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا یې وهله، ورو یې سترگې وغړولې، گاړگوتې وینښته یې د یو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترگې یې رډې راوختې، لاسونه یې پر ځمکه ولگول، د پښود ټولېدو سیکه یې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې یې یو پر بل لگېدلې، لاندې یې وکتل، د یو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښې خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، ببرته یې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، یوه شېبه یې په رډو سترګو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا یې تېزه شوه، ناڅاپه یې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د لیونو په څېر یې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لانده لستوڼي پورې خاورې نښتې وې، بیا یې د خاور په توشپلو پیل وکړ، ګوتې یې د کمیس په غاړه ولګېدې، ټینګ یې ونیو، کش یې کړ، له خاورو سپېره وینښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بیا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوټې په ځیر ورته وکتل، بې اختیاره یې شونډې ورېږدېدې:

ـجا، جا، جانکو !

د زړه ضربان یې ډېر شول، له خولې یې لاړې راووتې، لاندې یې وکتل، د سړي غاړه تر نیمایې غوڅه وه،له ورمېږه راوتلې تازه وینه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، ټوخې واخیسته،کانګو ونیوله، مخ یې کوږ کړ، وبې ګرځول، سړي ته یې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې یې پر تندې د کالداني لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځګونه را ووتل، پر سترګو یې تیاره راغله، مخامخ رڼګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پاڼې وې، تر پاڼو پورته سپینه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.

په سر کې یې نرۍ څړیکه تېره شوه، کیڼ لاس یې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه یې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

ـزه، زه چېرته یم

کوم ځواب یې وانهورېد.

پر ښې لاس یې زور راووست، لاس یې پوست ولګېد، ورو یې ور وکتل، لاس یې د یوه بنیادم پر لوڅه ببره سینه پروت و. خوله یې وازه کړه، د چیغې غږ راونه ووت، خرهاری یې شو، کیڼ بغور یې لوند ورته وابسېد، ورو یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته وکتل، پر تندي يې د يوه بنيادم له مړو وينتو ډکه زنه اېښې وه. يو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سړي پر لوڅو سپينو سترګو لګېدله.. ښځې څو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان يې ربړدي.

د منو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسي بتۍ رڼا ښکاره شوه، يو غږ يې واورېد:

ــ غوټۍ!

ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، يو دم ورکه شوه.

ښځې خپلو پښو ته کتل، پايڅې يې لړزېدلې..

د لاسي بتۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله..ښځه ورو پر سينه وښوېده، لاس يې د يوه تاک په تنه پورې ونيو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې يې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مينځ کې لويې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و، خوله يې چيغې ته جوړه کړه، ساه يې په سينه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه يې يوائې خرهاري راووت.

د بتۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلې پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سيوري پيدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.

ښځه دالان ته ننوته، د پيازو چاړه يې پر ټټر پورې ونيوله، ټکری يې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، څراغ ته يې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کېناسته.

چو په چوپتيا وه، کله کله به څاه ته نږدې، يوې چونګښې کورررړ کړل، نور هيڅ هم نه اورېدل کېدل.

شېبه وروسته د يوه بنيادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتۍ رڼا له ورسۍ نه کوټې ته ور ولوېده، رڼا پر يوه عکس ولګېده، ملک عطاالدين شخ برېتونه نيولي ول.

د کوټې د دروازې کړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې يو نارينه غږ واورېدل شو:

ــ غوټۍ!

غوټۍ په بيړه ولاړه شوه، په لاس کې نيولې چاړه يې پورته کړه، يو چا اخ کړل، بتۍ يې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.

ښځې منډه واخيسته، کينه پښه يې د دروازې تر ليخکه ويسته، خو ترښۍ پښې يې د يوه بنيادم ګوتې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه يې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پريوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بتې وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپينه رڼا ولګېده، د هغې يوه خوا مخ په وينو سور و، وړې ، وړې لوټې په وينو کې نښتې وې.

د سړي زګيروی شو، اورلګيت ولګېد، د حميد په غټو سترګو کې د اورلګيت د دانې لمبه ښکارېدله...

بله دانه لاټين ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونيوله.

حميد خپل مټ ته لاس ور ووړ، د پيازو چاړه پکې بنده وه، چاړه يې له لاستي ونيوله، کش يې کړه، سړې وينې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته يې منډه ور واخيسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پرمخې پرېوته، څنې يې په شدت شا ته کش شوې، سترګو ته يې د حميد سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته يې سوک ورکړ، ښځه پر اړخ ړنګه شوه.

حميد پردې ته لاس ور وغځاوه، کش يې کړه، پرده له ميخونو سره يو ځای لاندې راولوېده. سړي نری تراړه ترې ويسته، تر مټ يې تاو کړه، کلکه غوټه يې ور واچوله.

حميد ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر يې د بوال ته کوږ و، په راوتلو رډو سترګو يې ده ته کتل.

حميد په ملنډو وويل:

ــجانکو دې ولېد؟

ښځه له حرکته لوېد لې وه.

د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپين غاښونه يې ښکاره شول، ښځه يې تر ويښتو ونيوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته يې د چت تور لرګی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې يې باد شوې لاړې د ښځې پر سپينه غاړه ولګېدې.

سړی يو دم غلی شو، په ملنډو يې وويل:

ــزه څه ملامت يم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتليو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د څاه تر څنګ ولاړ و، له پايڅو نه يې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نيولې زرينې خولۍ ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید غلی شو، یودم یې وخندل، څنګ یې بدل کړ، د سدرۍ له جېبه یې ګنجې کونجیاني (کلیاني) راوېستې، د لرګي صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته یې یودم وخندل:

ــ دا وینې؟

ښځې په حیرانۍ وروکتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.

سړي تبر لاټین ته ور نږدې کړ، ورو یې وویل:

ــ ورته وګوره ! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و، له خولې نه یې ختې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټیټ کړ.

د ښځې خرهاری شو.

سړي پرته له دې چې هغې ته وګورې په خندا یې وویل:

ــ دې تبر د ډېرو غړی خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مور د غاړې وینه هم ګډه شوېده.

د ښځې خرهاری ډېر شو، یودم یې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونیوله، پورته شو، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه ، څو څاڅکې د څراغ په ښیښه وبهېدل، ښځه یوې خواته رنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلی ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....

سړی ولاړ شو، د ښځې ګېډې ته یې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پرېوته.

سړي چیغه کړه !

ــ ستا پلار هم ما وواژه، د سپې زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوښو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.

سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وېرې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:

ــ خو ودې نه پوښتل چې ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه ساه وهله...

د سړي تندی تریو شو ، چیغه یې کړه:

ـ پلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ویل یې چې ملک سړی یم، څنګه خپله لور یوه موټروان ته ورکم.

سړی غلی شو ، ښځې ته یې وکتل، هماغسې یې تېزه تېزه ساه وهله.

سړي وخندل، په ملنډو یې وویل:

ـ پوهیږې چې ته مې ولې کولې؟

ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې...

د سړي تندی تریو شو ، په خشکه یې وویل:

ـ زه ستا پر خیرن مخ نه وم مین، خبره د اتو شلو جریبو ځمکې، باغ، کلا او ګاڼو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم ترېور، له غوټو هم میراث وه، نو دا جایداد ، ما د ځان لپاره تیاره ګوله ګڼله، بس ! ملک باید مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوټو په ځټ کې راشین شو ، هیڅ مې نه وو ورته ویلې، هسې یې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسې هم ګران وم، ترور مې وه، غوټو یې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته وو ایه ! له ما پرته به یې په بل چا باور کاوه؟ هه !

ښځې د توشکې ژۍ د خپل ښي لاس په موټ کې ټینګه کړه.

سړي خبره پسې وغزوله:

ـ پوهېدم چې غوټو په جومات کې دی، ګوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور ټوخی واورېد ، په احتیاط برج ته وختم، ستا د پلار لاسي بټۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

سړي وخندل، خبرې یې پرې شوې، بېرته یې وویل:

ـ پوهېږې چې لاسي بټۍ مې له کومه کړه؟ !

ځواب یې وانه ورېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـستا د پلار له جېبه مې راوېستـه، لومړۍ مې مړ کړ، بيا مې د هغه جېبونه ولټول، بس! سرکوزی ډېر سخت سړی و، په جېب کې يې يوه روپۍ هم نه وه، يواځې يوه قواله ترې راوخته او يوه هم هماغه لاسي بټۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.

د ښځې رېږدېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، يو ګز ليرې د پيازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وويل:

ـچاړه غواړې؟

خپله پښه يې چاړې ته ور وغځوله، چاړه يې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وويل:

ـهه! دا يې هم چاړه!

ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستونې ستغ پرېوته، چت ته يې وکتل، له ښۍ سترګې راوتلې اوښکه يې ورغړېده، د غوږ تر څنګ يې په ګڼو ګاړګوټې تورو ويښتو کې پټه شوه.

سړي وخندل:

ـمور مې دې هم همداسې ووژله، ماښام قضا کاهداني ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سړو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې يې چايجوشه ښکارېدله، نيغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه يې لا نيمايي ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ يې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وينو ونيول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خر هاری خوت، غاړه يې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رڼا ورځ هم وژلی شو، ما يې يواځې پر سپينو پايڅو خپل له وينو ډک لاسونه څنډ وهل.

له برجه را کښـته شوم، ترور مې له پښو ونيوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرينه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهداني ته ننوتم، شېبه وروسته ته له کوټې راووتې، چيغې دې کړې، ګوډ له برجه راکښته شو.

سړی غلی شو، بېرته يې شونډې وخوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهداني له وره نه هر څه ليدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چيغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي څراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته يې ورنږدې کړ، خوله يې په وينو سره وه، په سرو شونډو کې يې د لاټين ژيړه رڼا ښکارېدله.

سړي په خندا وويل:

ـ اوس يوائې ته پاتې يې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بيايم، هلته جامې درنه باسم، بيا دې پر تبر غاړه غوڅوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر تېر پرېباسم.

د ښځې خرهارۍ ډېر شو.

د سړي خندا زور ونيو، له خولې يې لاړې باد شوې، هماغسې يې په خندا کې وويل:

ـ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، يو دوه تازه زخمونه به يې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وينه راباسي، بس! يوائې مخ او ځان يې لږ پاکوالی رانه غواړي ته ووايه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وايم چې دواړه سره جوړ ول، يو ځای مې سره ونيول.

د ښځې له خولې ځګونه راووتل، يو دم يې ټکان وخوړ، سړی يې پورې واهه،لاټين ولوېد ، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونيوله، ښځې لاټين پورته کړ، کړنګ شو ، سړي خپل سر ته غبرګ لاسونه ونيول، په وېښتو کې يې د څراغ ماتې نازکې ښيښې بندې وې، مخ يې لوند شو ، د خاورو د تېلو بوی يې پر سپږمو ننوت.

ښځه زانګې وانګې له کوټې ووته، سپوږمې د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.

ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مرۍ کې تاو راتاو شو ، له خولې به يې يوائې خرهارۍ را ووت.

باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وګرځېده، څو ګامه يې واخيستل، پښه يې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، بېرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولګېدل، په وارخطايې يې ور وکتل، له ټيټ ښاخ څخه د منو سپين ګلان توی شول.

ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره يې د دېوال کاهګل جلا شو ، بېرته شاپر تخته پرېوته.

دېوال ته يې وکتل، هسک و ، يوه تاک ته ور وښوېده، ځان يې د تاک په ګڼو څانګو کې ننه ايست.

ښه شېبه ووته، د بتۍ سپينه رڼا د منو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې تېزه تېزه ساه وهله.. بیا یې نرډې غږ واورېد:

ـغوټی !

ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.

ناڅاپه یو سیوری ور باندې راغی، نرډې پاڼې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه یې یو ټوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټینګه کړه، سړی مخکې لاړ.

ښځې سړه ساه ویسته، چو په چو پتیا وه، چرچرک نارې وهلې...

ښځې سترګې پټې کړې، دې په تیزی سره ساه وهله.. یودم یې تر ښۍ پښې د یوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پاڼې یې له مخ سره ولګېدې، ټکری یې په یوه څانګه کې پاتې شو، پر هوار میدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.

ښځې په بیړه پورته وکتل، حمید و، د سپوږمۍ رڼا یې پر ببرو ویښتو پرته وه.

حمید د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې یې تبر ښکارېده.

ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سړي د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر یې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته یې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.

ښځې سترګې پټې کړې، شېبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکې ولګېدل. خرهاری یې تر غوږ شو، سترګې یې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.

ښځې حمید ته وکتل،د هغه له ستوني وینو دارې وهلې...تبر یې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره ټوکه یې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر یوه تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پرېووت، له ورمېږه یې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حمید ځنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکارېدل، ښځې په راوتلو رډو سترګو پورته وکتل، یو ټوک ولاړ و، څېره یې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا یې پر اوږو لګېدله.

ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو، ګونډې یې پر ځمکه ولګېدې، څېره یې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کږه پزه درلوده، په سترګو کې یې اوښکې ځلېدلې، په غریو کې یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغوټۍ زويه !

ښځې په حيرانۍ ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته څنډ ورکړ، چيغه يې کړه !

زه يم، غوث الدين !

د ښځې په ستونې کې خرهاري شو ، زوروره چيغه يې تر خولې راووته !

ـ لا لا !

ځان يې د تره غيږې ته ور واچاوه، کوکه يې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پېچلو ويښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر يې پر خپل ټټر پورې ټينګ کړ، د ښځې کوکو زور واخيست. سړي په غريو کې وويل:

ـهر څه به سم شي، هرڅه !

ښځې هماغسې ژړل...

ښه شيبه ووته، د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته يې په نيولي جړ غږ وويل:

لا لا ! ما دې خپل کور ته بوځه !

سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کېښودې، ښکل يې کړه.

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه ايښی و ، سړي په تګ کې ستونزه درلوده، کيڼه پښه يې درنه پسې اخيسته.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال چاپ شوي اثار:

سره سیلۍ (د لنډو کیسو ټولګه)

مینه (د لنډو کیسو ټولګه)

د واورې سرې (د لنډو کیسو ټولګه)

بوډا او د لېوانو پلونه (ناول)

رڼا (ناول)

بوربوکۍ (ناول)

خونکار (ناول)

په فلسفه کې تلپاتې پېښې (ژباړه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

اسلام او مذهب :

- د روژې ډالی — ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت میاشت — مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې — مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې — ليکونکی: شيخ مصطفی العدوی مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه — مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

ساينس او تخنيک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) — عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپيريال راديو اکټيويټي — ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطانزی ځدراڼ
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود — عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ — ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لاري چاري چي اند ښننه ستاسو له ژوند څخه محو کوي — ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN — Dr.Hameed_Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم — ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼي د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

• هنر او ادبيات :

- راځئ کيسه وليکو ـــــــــــــــ نصير احمد احمدي
- مناجاتونه ـــــــــــــــ نور احمد قرانمل
- د هيلو غوټۍ ـــــــــــــــ ويناواله: وحيده "آرينزۍ"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) ـــــــــــــــ ليکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کيسې پښتو لنډۍ او غاړې ـــــــــــــــ ليکوال: څارنوال احمد منګل خان

• د ماشومانو لپاره :

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ـــــــــــــــ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ـــــــــــــــ مختار احمد احسان
- فتبالر (د ماشومانو لپاره) ـــــــــــــــ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• تاريخ او سياست :

- روز شمار واقع افغانستان ـــــــــــــــ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شيرشاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونکې ـــــــــــــــ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ ترون د حقوقو او سياست په تـــله کښې ـــــــــــــــ ليکوال: ډاکتر رحمت ربی زيرکيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

• بېلابېل آثار :

- خوندور خواږه ـــــــــــــــ عبدالستار فيضي
- د نړۍ اووه عجايبې ـــــــــــــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومې برخې د نورو پر ليکه کتابونو د لوست لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library